

ПРОСВЕТЛЕНИЯ

КРИСТИН ЮРУКОВА

Лирика

2017

**Издателство “Мозайка 92 - А.Ю. - М.Ю.” Пловдив
Библиотека “Европейска култура”**

Copyright©2017

Кристин Юркова

**Всички права запазени. Никоя част от тази книга не може
да се копира или размножава в никаква форма освен
при цитиране на малки откъси в рецензии
без писменото съгласие на автора.**

**МОЗАЙКА - 92 - А.Ю. - М.Ю.
ГР.ПЛОВДИВ
2017 Г.**

**ПОСВЕЩАВАМ НА 1100 ГОДИШНИНАТА ОТ УСПЕНИЕТО НА
СВЕТИ КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ**

СЪДЪРЖАНИЕ

- 1. Всечестната глава**
/на Данаил Дамов/
- 2. Житието на Свети Климент**
- 3. Предопределения**
- 4. Свети Андрей Първозвани**
/на Анна Йорданова/
- 5. Милостите му, чудесата му**
/на Констанца Деянова/
- 6. Мъченичества**
- 7. Злото да отминe**
/на арх. Константин Радев/
- 8. Света Варвара от кулата**
/на д-р Теодора Димитрова/
- 9. Крачи Апостол Ерм из Филипопол**
/на град Пловдив/
- 10. Покровът Богородичен над Атон**
- 11. Свети Патриарх Евтимий**
- 12. Свети Иван Рилски**
- 13. За да се изпълнят предсказанията**
- 14. Нашият цар и златната му майчица**
- 15. Копието улучва дракона**
/на Георги Лазаров/
- 16. Църквата "Света София"**
/на Мариана Дамова/
- 17. Сънища в ръцете**
- 18. Громоли огнената колесница**
/на д-р Илия Амалиев/
- 19. Игнажден**
- 20. Еньовден**
/на Лечителя Петър Димков/
- 21. Българските царе-Светци**
- 22. Патриарх Кирил Български**
- 23. На спасителите на българските евреи**
- 24. Просияла килията в Калофер**
/на монахиня Валентина Друмева/
- 25. Богоявление**
- 26. Радвайте се**
- 27. Оттеглянето на Свети Антоний**
- 28. Сретение Господне**
- 29. Църквата "Свети Йоан Предтеча" в Брацигово**
- 30. Великден**

ВСЕЧЕСТНАТА ГЛАВА

/на Данаил Дамов/

Пътува
Всечестната глава на Свети Климент,
обхожда
пространствата кънтящи
на своите букви,
придошли към очите
на нуждаещите се духом.
Свети кометата
на главата в сребро обкована,
завихрена в българския Космос,
опашката ѝ -
от поколенията ученици
вече единадесет века.
Проглеждането
и проговарянето
чрез Светия Дух.
Спуснал се
Свети Дух
пречисти
над Всечестната
глава
и цял народ
захванал да чете
и да пише
майчините
и бащините
думи.
Лекотата на
божествения
кълн в мисълта.
Всечестната глава
на Словото
славослови,
златоусти
и словотвори.

Цивилизациите
се раждат
в нещо така крехко
като една
човешка глава.

ЖИТИЕТО НА СВЕТИ КЛИМЕНТ

Свети Климент
чете житието си,
мята бяла брада до колене,
размахва кандила-очи -
да освети с тях
Скрипториите
на Охридската школа
и на школата в Плиска на Наума,
Охрид и Плиска
са едно.
/Скрипториите
имат много да пишат,
та да стане
старобългарската литература
най-великата европейска литература
на деветия век след Христа./
В любовта помежду им
те са само Климент,
Сава, Наум, Горазд, Ангеларий,
нимбите на светостта
ги чакат като пръстени
на обричането
нейде напред,
а тук в живота са си
онези, дошлите
до българската граница роби,
босите и голите.
Нормално робите ги бият,
изтезават и наказват,
а тях България
ги откупува,
за да ги възвиси
в светители
и учители
на своите деца.

Един бивш роб
никога няма
да преподава несвобода.

ПРЕДОПРЕДЕЛЕНИЯ

Достойно е
да си ученик
и учител на земята,
щом сме всички
Негови ученици.

Трябвало е да дойде
Покръстването,
за да ги има християнчетата,
които да обучава
и Свещените Писания,
които да се превеждат
и преписват.
Трябвало е да има
един княз Борис Покръстител
и една държава,
имаща куража
да се изразява
на своя роден език.

Трябвало е и тях,
Учениците на Светите братя,
да ги има,
за да има ученици
за Ведите
на Аз, Буки, Веди.

СВЕТИ АНДРЕЙ ПЪРВОЗВАНИ /на Анна Йорданова/

Пръв призван,
пръв поел
след Спасителя
Първозвания.
Нозете му -
по-дълги
от крилата на кръста,
който мъкне
с нечовешки сили.
/Още не знае,
че ще завърши
с кръстна смърт./
С кръстното знамение

отваря вратите
на затворите,
Светият кръст
чертае следа
в черноморските пясъци,
от една страна
го следват скитските кораби,
от другата - курганите,
на които забива кръста,
за да разпръсне идолите.
Пръв събира
върху тялото си
скитските стрели,
тях Господ ги вади.
Решил е -
има смисъл
да се следва
само Месията,
а той го е намерил
и затова стъпва
в неговите стъпки.
Може да разкаже
за Йоан Предтеча,
че Господ го е
довел и при него.
Може да изброи
чудо по чудо
чудесата Христови,
че пред очите му
са вършени,
може да опише
камшик по камшик
мъките Христови,
че и на разпъването
е свидетелят.
Черно море
е Галилейско море
за рибарството му,
Месията го е научил
на лов на човеци.

МИЛОСТИТЕ МУ, ЧУДЕСАТА МУ
/на Констанца Деянова/

Сбира милостите
Свети Николай Чудотворец,
разнася милостите
като писма от любим човек -
“И тебе те обичат”,
пише в писмото,
да не си помислил,
че си сам,
Ей колко ангели в небето,
ангели-пазители,
ей колко светии,
а отгоре сам Бог
Вседържител.

Разбърква чудесата
Чудотвореца,
така че никой
да не знае точния час
и точното място на чудото.
За да го очаква
всеки миг
и да го измолва
за всички.

МЪЧЕНИЧЕСТВА

На царска дъщеря
приляга
царска приказка,
изтезанията са
за престъпниците.
Но в престъпната
Империя
престъпниците управляват,
изтезанията
са за праведните.
Край Света Екатерина
ври и кипи,
тълпите я заклеяват
като християнка,
след час или ден
тълпите сами са станали
християни.
Не е кротка светица

Света Екатерина,
като пълководец е
на армии от християни.
Мъченичествата ѝ
печелят стотици
и хиляди новообърнати
във вярата,
които също сетне
са коронясани
с мъченичество.
Светицата ражда
святост.
Не стои мирна
Великомъченицата,
призовава
учени езичници
от далечни царства
на словесен двубой,
води премъдро
философските диспути,
че я доближават
до Божествената Премъдрост.
Заради ума си
е останала
в паметта на човечеството
като Философката-Светица.

ЗЛОТО ДА ОТМИНЕ

/на архитект Константин Радев/

Молитвите
дирят Свети Мина -
из пустините
и по тържищата на
градовете,
завинаги е жив
Светецът от Египет,
облякъл е
пак изгорялото си тяло,
препуска с коня,
облечен в злато,
ръката с кръста
отбива всяко зло.
Бездетните

ще измолят
от него детенце,
ще се молят деня и нощта,
ако трябва
в църквата му ще спят,
ей колко къщи е напълнил,
ей колко души
е довел на света.
До тях шепнат вдовиците,
сдобити с надежда,
че не са еднички на света,
че има кой и за тях да мисли.
Той си знае
за какво руменят страните
на самотните жени,
докато му се молят.
Пак той трябва
да хване за ръка женихите
и да ги доведе при тях.
“Свети Мина,
и дано отмина злото,
празното, несретното!” -
Слуша чудотворната му икона
и твори чудеса,
както птичето гърло -
песни.

СВЕТА ВАРВАРА ОТ КУЛАТА

/на д-р Теодора Димитрова/

В непристъпната светлина
на Отец, Син и Божии Дух
обитаваща.

Децата я държат за полите,
усмихват се,
доволни че е
одобрила игрите им,
щом Закрилницата на децата
си играе с тях -
сама почти дете.
Ще ги научи да мислят
със собствените глави,
докато още прохождат,

не с главите
на мама и татко.
Нейната глава пада
тъкмо от ръката на бащата,
изискващ тя да повтори
една по една неговите грешки
без остатък.

Света Варвара-
наднича от кулата,
в която е затворена
като Рапунцел от приказката -
никой да не види хубостта ѝ ,
но дърветата я виждат
и растат дважди по-бързо към нея
и слънцето я вижда
и заискрява дважди по-силно отпреди.
Затворничеството в кулата
е възможността
да погледнеш
отстрани на живота
и неговите привидности,
в самотата желанието за яснота
се изостря до въпроса -
кой съм аз и кой е Бог.

Медът е на масата
и къпаните питки
за Деня на Света Варвара,
с молитва я канят на трапезата,
много бързо
може да дойде Светицата
от Гела или от Елешница.
/В Елешница някога,
но и на Атон е
можело да се чуе -
Кулата ѝ
са ей онези развалини
от камъняк,
на obroka Свети Илия
са паднали мълниците
върз главата на баща ѝ,
проклетника,
селото ни сега се казва тъй,

ама някога е било инак -
Илиопол, както си е в житието ѝ.
Пише - погребана е в Гела,
та Гела е на няма час път оттук.
Гела е светела с църкви
и манастири като слънце,
била е седалище на епископ./
А историята сама
дава доказателства
за упоритата легенда
сред българите -
наша си е Света Варвара, родна.
Погинала е Светицата
при управлението на император Галерий,
управлявал Империята
от резиденцията си в Сердика.

КРАЧИ АПОСТОЛ ЕРМ ИЗ ФИЛИПОПОЛ

/на град Пловдив/

Една дълга-предълга сянка
се е проснала върху хълма
върз двореца на Евмолпите,
над Школата на Орфей,
над крепостните стени,
кулите, портите, скалите,
над храмовете и скулптурите,
увенчали скалните светилища.
Един странник чертае
кръстен знак над града
и той се появява
веднага в покоите на къщите
над домашните олтари
на езически божества.
Един от седемдесетте апостола
се е озовал в града
и никой не помисля
да го нарече случайност
или да го прокуди с камъни.
/Господ за всяка педя място
е промислил -
и за неговите обитатели./
Виденията му
бушуват подобно буря

над хълмовете
и преобразяват всичко.
Проповед
чрез чудеса.
Филипопол си има монетарница,
но изведнъж монетарницата се е продънила
и монетите се търкалят
по широките гърбове
на уличните плочи
право към шепите на
крайпътните просяци.
Филипопол си има
Храм на Митра,
но Митра напук на всичко
е пуснал рогата на бика
и е избягал
през девет земи в десета.
Филипопол си има затвор,
но това е напълно ненужно,
щом вратите му са се отворили
и вътре никой не е останал.
А гладиаторите на града
нито се бият, нито се убиват,
разхождат се - свободни граждани
и твърдят, че са свободни
като всичко живо.
От казармите никой не иска
да тръгва на война,
защото Пастирът, истинският Бог
е прогласил вечен мир.
Не след дълго тайните християни
на Филипопол ще четат
“Пастира” на Апостол Ерм -
виденията му са се съгъстили в книга,
влязла, макар и за кратко в Новия завет.

ПОКРОВЪТ БОГОРОДИЧЕН НАД АТОН

Мястото на твоя жребий,
даден ти от твоя Син и Бог,
възхитено диша святост
кът по кът, гора след гора,
скит до скит,
отцежда благодат,

Застъпнице.
В твоята земя
материята не е пепел,
а сияние,
бликащо форми,
Покровът ти е самото небе,
хвърлящо спасителни пояси
към земното море.

ПАТРИАРХ ЕВТИМИЙ

Отшелническата фигура,
удвоена от издигнатите
за молитва ръце,
виси - сълза -
развъдник на светлина -
в безоката ябълка
на пещера.
Виси над подземния
свят на кървави видения,
изливани от зейналия отвор
на прииждащото бъдеще,
което със слово
не се запущва,
нито с тяло -
живо или мъртво.
Патриархът
упорства
в обучението
в исихазъм.
Готви се за водачество
през времето
на гибел -
да изведе стадото
с молитва
през граничната бразда
на края и да му намери
паша след него.
След Теодосий Търновски
катери скалите
на мисълта
чак до върха
на молитвата без думи.
Да издържа горе

съвсем сам
в отвореното пространство,
в което нищо не хвърля
сянка - ни дума, ни мисъл.
Вятърът е издухал
всяка случайност.
Учи се да се възнася
и да поема като
тънък блясък
по небесната бездна,
да очертава крилете
на ангелите, да полира
усмивката на Бога.

СВЕТИ ИВАН РИЛСКИ

Събори облака.
Направи го на планина.
Да се засели в хралупата
и да отглежда светлина.
Как обаче да го търпят -
непростимо свят
сред толкова разбойници?
И ето че го докопват краката,
дето го тъпчат девет педи в земята.
Ръцете, дето се стоварват отгоре му -
камъни от прашката на злобата.
/Дясната да не знае
какво троши лявата/.
Да си плати светостта
и способността за светене.
Телата им залитат върху хлъзгавото
на омразата - аха, да полетят в пастта адова.
За какво да се заловят убийците
освен за разделенените клони
на молитвата, израснала
от смазаните гърди на светията.
Светците се молят за опрощаване
греховете и на убийците си.

ЗА ДА СЕ ИЗПЪЛНЯТ ПРЕДСКАЗАНИЯТА

Очакването -

цял живот,
жаждата за дете,
по-силна от
живота.
Молитвите
за изцеление
от безплодие
дават плод -
дъщеря,
за да се изпълнят
предсказанията
на пророците.

Стъпчиците
на Мария
по стъпалата
на Храма
като капчици
върху нагорещен
камък.
Майката, Света Ана знае,
че няма да може
да я следва навсякъде,
където тя
ще стигне.
Тя ще пребивава
в Храма
и ще общува
не с връстниците си,
а с ангелите,
ще беседва
със съществата
от друг свят.

Пречистата
дъщеря
на дъщерята
ражда Божия Син.

Светът,
роден от жена,
чака да бъде
опростен.
Жената

побеждава края -
чрез Началото.

НАШИЯТ ЦАР И ЗЛАТНАТА МУ МАЙЧИЦА

Вечните обители -
Апокрифите български -
с горите от ангелски крила
с поляните, из които пият
витоторогите елени
на смирението,
с поляните на Богородица
със следите от копитата
на коня на Свети Георги
са приютили иконите им.
Цар Константин -
нашият цар и златната му майчица
добрата Царица Елена -
така си ги е запомнил народът.
Че са от нашенско, от Тракия,
синът - от Науса, Ниш,
майка му - от града Света София,
който ще носи името на Исус -
Божия премъдрост.
В името на Константин
е думата за постоянство,
за това, що трае и остава.
Той има кон със звезда на чело
и щит с кръстния знак,
препуска с него начело
на армия от християни,
Дето стъпи, църкви никнат.
“Сердика е моят Рим” -
прогласява -
и довежда Рим
във Византион Тракийски
на бригите/фриги.
Света Елена пък
седи до коляното на Бога,
Бог си я много тачи,
че е открила блясъка
на кръста на разпятието
под всичката пръст,
струпана отгоре му.

И го разпознала, че е той,
като го докосвала
до тела на болни -
животворящият кръст
ги преобразявал в тела на здрави.
С дух на монах и на откривател
била майката
и толкоз милозлива като сина си,
който наредил вече
да не се трепят и утрепват
християни.
/Първото спиране
на преследванията
е било пак от нашите земи -
от императора трак Галерий./

Нестинарите танцуват върху жаравата
на деня на Свети Свети Константин и Елена,
в ръцете им - иконата им,
развеселени наблюдават светиите
как самата земя танцува
под босите пети
и как жаравата се стеле по небето.

КОПИЕТО УЛУЧВА ДРАКОНА /на Георги Лазаров/

Копието улучва дракона
и светът си отдъхва -
няма вече кой да плюе огън
и да яде човеци.
Колкото е млад, толкова е хубав.
Пролетен дъжд от жълтици
вали над Свети Георги,
докато войската препуска след него,
бойните знамена плющят
и от светената вода,
разпръсната от благославящите
кръстове на свещениците.
Не само драконоубиец,
Зограф бил Свети Георги
с онази рядка дарба
на свети Лука,
можел душата

на всеки лик
да изведе
на видело.

В Атон си харесал манастир
за рисуване,
той щял да носи неговото име,
изрисувал се сам
със силна светлина,
светлина издула
новоизградената църква,
светнала нощта на ден,
манастирът станал
Зографски заради
Свети Георги Зограф.
Сетне другата икона
на Свети Георги
с плуване
стигнала
до нашия манастир.
Ходела иконата
като Христос
по водата
ходела -
да се озове
най-сетне
в своята обител -
българската,
която безмълвна
я зовяла..

Сред светците - воини
Свети Георги язди най-отпред,
императорът не подозира,
че в армията му препуска
не само християнин,
но християнин
Великомъченик-Светец.
Императорът не подозира,
че собствената му съпруга
ще последва Свети Георги
в новата вяра
и той самият ще нареди да отсека
главата на Светеца

заедно с нейната любима глава.

ЦЪРКВАТА ‘СВЕТА СОФИЯ’

/на Мариана Дамова/

Църквата до мартириума,
паметник на вечния покой
на първите мъченици,
църквата до мястото,
където са отслужвани
службите на ранните християни,
/”меса” от думата “маса” -
общата трапеза
за причестяване
с тялото и кръвта Христова./
До мартириума била арената
на нея можели да наблюдават
какво можело да им се случи,
ако упорствали с вярата -
да бъдат хвърлени на копията
или на лъвовете.
Божията премъдрост -
Бог Слово действал премъдро -
дал името си на църквата
и на града.
Църквата се извисявала нагоре,
издигана от катакомбите под нея
с поляните на мозайките
и с телата на епископите.
Процесиите между нея
и ротондата “Свети Георги”
не свършвали, сред тях крачели
Свети Константин и Света Елена,
дворецът им бил доказателство
за обричане с града.
Събиращите се на мартириума
първи навярно са се възраждали
от вестта за обещанието
на болния император Галерий,
дадено пак в града-
Божия премъдрост -
за непреследване на християните
при едно само условие -
че ще се молят на техния Бог

не само за себе си,
а за всички.
/Сиреч и за него./
Прииждат епископите от цял свят
в нея като една от столиците на християнството,
за да определят пътя на Христовото учение
към душите на човечите.
Стъпките им отекват
като кристали от молитва
върху мозайките на Света София
над раннохристиянските гробници.
Кладата на Свети Георги Софийски
и бесилото на Левски,
и те са наблизо -
част от мартириума на две хиляди години,
където властват Великомъчениците.

СЪНИЩА В РЪЦЕТЕ

Пророк Даниил пророкува
за идващото,
което отдавна е дошло
в главата му,
самозабвенно
служи на Бог,
човечите мислят - само на тях.
/Лъвовете, дето ще го ядат,
са станали на кротки котенца,
изслушвайки го./
Думите му опипват
внимателно плътта на времето,
от единия смисъл изскача другият
/смисъл все пак идва от мисъл,
мисълта му ще го посочи./
Сънищата на царя -
в ръцете му,
подхвърля ги,
меси ги като тесто.
Царят смешно не разбира,
защо не той,
а пророкът властва
над главата му.
И над бъдещето.

ГРОМОЛИ ОГНЕНАТА КОЛЕСНИЦА

/на д-р Илия Амалиев/

Колесницата на пророк Илия
громоли по небесния калдаръм,
камъните искри пушат.
Блести и възхожда
огненото му възнесение.
С Енох, издълбал току-що
Ситовския надпис,
си хортуват горе -
избраници за въздигане.
С Второто пришествие
ще снизходи до нас
да разберем
какво е свършил за нас при Господа.

Тук той може какво ли не.
Когато сушата
е стегнала гърлата
на земя и хора,
да отпуши гърлата
на облаците
да изтече дъждът
в отворените устица
на земните прашинки.
При споровете с езичници
да привлече с молитва
небесните огньове
върху жертвата,
принесена тъкмо от него,
та да изумеят невярващите:
“Неговият Бог бил истинският!”
Да измоли
за вдовицата
несвършващи зехтин и жито,
както за човеците - благодат.
Отбранява твърдо крепостта
на вярата в крепостите
на българщината -
името му означава тъкмо крепост.

Върху тракийски светилища
и основи на храмове

на слънцепоклонници
са спрели каменните колесници
на църквички и манастири
сякаш току-що слезли от небесата
из родопските дъбрави
все с неговото име.
Дин, Деус Тракийски,
наказващият с гръмотевицата
го наблюдава отдалече
как лови и пуска
гръмотевици
срещу греховете.
По скалите на Пулпудева-
зигзагообразният знак
на мълнията
в първата писменост
на човечеството -
на дедите ни.

СРЕЩА

/на Соня Колева /

Всичко изглежда
така катадневно,
че никой
не го забелязва
освен ангелите.
Двете жени
не са се виждали
дълго, дълго,
а са си роднини.
Докато говорят,
детето в утробата
на едната
разпознава
Божията майка
в другата
и се обръща,
и започва
от вълнение да играе.
Едната жена е
Света Елисавета,
другата - Дева Мария,
майката

на всички майки.

Детето, разиграло се
в майчината утроба
е свети Йоан Предтеча,
един ден той ще кръсти
сина на другата жена -
Божия Син Исус Христос.
И божественото
се оказва катадневно,
понеже се случва
всеки ден.

ИГНАЖДЕН

Игнажден,
денят Единак,
сам-самичък,
ден - месец
в Календара
на древните
българи.
Минали българите
не само по земните,
но и по небесните
пътища.
И всичко записали -
коя планета
как се държи,
коя звезда
в кой звезден дом
свети, накъде
пътуват космическите тела
и как са подредени,
откъде извира
Млечният път и
накъде отива,
с какво е препълнено
празното.
Първото астрономическо
събитие,
което отбелязали,
било 12000 години
преди Христа,

поне толкова стар
бил народът,
който го наблюдавал.
После било лесно -
да изчислят
бримките на
мрежата на времето,
впримчила и човека,
и Космоса.
Пресметнали
изчисляването на дните
в най-точния календар
на света оттогава
до днес.

На Игнажден
са в трепет
стопаните:
- Дано добър
човек влезе в къщата,
какъвто човек пристъпи прага,
такава ще е годината.

Каква присъда
за недобрия!
Него просто
не го искат
в къщата,
нито в тази,
нито в другата.
И самотата му
во веки веков
е гарантирана.

ЕНЬОВДЕН

/на Лечителя Петър Димков/

Предтечата
се е родил
сред цветя,
жужене и слънце
тъкмо на Еньовден,
много светлик,
багри и аромати

подобават
за рождения ден
на Кръстителя.

И стръкът
на дивия карамфил
се полюшва
под тежестта
на преялата
пчела,
чучулигата
обикаля земята
като неин спътник,
от трелите ѝ
роса роси
в сърцето на цветята -
венчелистчетата се разтварят.
И там горе
на връх Ботев
слънцето играе
при изгрев
като дете
до премала.
Полето
едва сварва
да поеме
потоците
светлина,
спуснали се
по хълбоците
на Балкана.

Планините
са прегърбени
под тежестта
на цедилките
на жените,
облазили върховете
с димящи
до Възбог
ухания от билки.
В аптеката на Бог
всичко е за всички -
безплатно.

Безсребърникът
Петър Димков
върви тихо и кротко
и с цялата вяра
до Козма и Дамян,
Светиите,
и раздава
на българите
древните български знания
без грош да взема
в отплата.
Здравоносните
божества на траките
са си с него,
Телесфорчето
му подава стръковете
на цяровете
изпод ямурлука.
От стъпките му -
народът ясно вижда -
билки никнат.
Опашката
на оздравелите
от лековете
на Лечителя
е по-дълга
от опашката
на Хелеевата комета.
И свети по-силно от нея
от благодарност.

БЪЛГАРСКИТЕ ЦАРЕ - СВЕТЦИ

Замонашването
на владетеля
като коронясване
в по-висшето -
църквата.
Само древните
християнски държави
си имат царе с ореоли.
Наред с държавостроителството -
църковният градеж.

С кръста разтварят
пътя на царството напред.
Сакралното
до това от света.

ПАТРИАРХ КИРИЛ БЪЛГАРСКИ

Показалката ти е дълга-предълга -
да може да разгръща страниците.
Очилата ти са лупи-
дебели-предебели -
да могат очите да виждат все още
мъглицата на написаното,
включително и от тебе самия.
Без тебе Паисий Пловдивски
нямаше да просияе
така през годините.
И Натанаил Охридски и Пловдивски
нямаше да бъде опазен
от глухота и неизвестност.
Самият Екзарх Антим I
и светата ни църква
се упоават на словото ти -
да бъдат обдарявани с любов.
Ти преброждаш бунтовните
Македония и Одринско
и библейски стихове
пишат поема
за борбите на българщината там -
възпоменание и народна сваят.
Без тебе и другите спасители
влаковете с български евреи
в търбусите си
щяха да намерят пътя към Аушвиц.
Ти бе готов не просто да си един от тях,
ти бе готов да се жертваш за тях.
Щеше да легнеш на релсите
за да не тръгне пратката
за газовите камери.
Участта ти след преврата -
да бъдеш отдаден на поругание.
С брадата ти метат
тоалетната на зандана ти.
Яздыт отгоре ти -

попът е в ръчичките им.
За Катин ще ти възмездят
и за цялата ти дейност
в името на Христа.
И Бог не само запазва живота ти,
но те слага в тържествената редица,
започнала със Свети Йоан,
патриарх Терновский.

НА СПАСИТЕЛИТЕ НА БЪЛГАРСКИТЕ ЕВРЕИ

Спасението никога
не е само за спасените,
то е и за спасителите.
С каквото отмериш, с това ще ти отрежат.
Каквото повикаш, то ще ти е ехото,
ще кънти от вечното.
Ще те настигнат
делата на душата ти -
Горгони-Медузи или ангели.

Вселенски царе,
папи, патриарси
не можаха да бъдат това,
което бяхте вие.

Броят на спасените -
събран с потомството им -
ето колко деца имате.

НА МОНАХИНЯ ВАЛЕНТИНА ДРУМЕВА

В манастирска килия
сега историята
се пише не от мъж,
а от жена.
Светият Дух
кацнал на рамото ѝ.
Народната сваяст-
в книгите ѝ.
Възрожденски Калофер
бие камбаните
в една несвършваща балада

за душата на България
в стиховете ѝ.
Тя - нов Солженицин -
описа най-страшното
за описване - страданията
в името на Христос
на неговите свещенослужители
в езическите времена на
комунистически атеизъм.

Молитвите ѝ
разцъфтяват тихо
и упоително
като цветята ѝ
в Калоферския манастир
“Въведение Богородично”,
безчет е броят
на спасените чрез тях.
Там, откъдето
е тръгнало
девическото ни образование,
образова в християнство
монахинята-писателка.
Възраждането
не си е отишло,
щом нея я има.
И благодатта
над България
си е тук.

БОГОЯВЛЕНИЕ

Господ се яви,
пълнеше очите си
с багрите
на Божия свят,
очите му бляскаха
в белите-здрачни власи
на боровете,
събиращи
зимните сънища,
в отърсващите се
от товара си клони,
в пътеката,

изгубила посоката,
напред - оказало се назад,
хлътнала в партината
и продължила нейде
под нея,
в спускащите се пера
на премръзнали птици,
в звездите от
замръзнал скреж,
залепнали по устните
на тишината.
И от опнатите струни
на светлината проговори
гласът на самия Бог:
“Това е моят Син.”
В този миг
кръстът бе изваден
от водите на Кръщението
и гълъбчето на Светия Дух
припляска с крила над множеството,
от тях пръски светена вода
достигнаха всеки.

Ела, да не изпуснем
Явяването на Бог.

РАДВАЙТЕ СЕ

Радвайте се -
момичето
говори
с ангелите
/вижда невидимото,
невидимото
го вижда/.
Радвайте се -
момичето
намери пътя
към Храма
и Храмът го прие.
/Стъпалата
всички вече
са изкачени./
Радвайте се -

Архангел Гавраил
му прощепна нещо.
Радвайте се -
момичето е
Дева Мария.

ОТТЕГЛЯНЕТО НА СВЕТИ АНТОНИЙ

Оттегляш се
от човешките пустини -
сред подвижните
пясъци на Нил,
от страстите човешки -
сред зъбите на
диви зверове.
От самите думи
се оттегляш,
оттегляш се
толкова далеко -
при самия Бог.
Съжителстваш
единствено със себе си,
водиш неспирни
еднолични войни
със значение
за цялото човечество,
нечуло нищо за теб,
прогонваш демоните,
отваряш място
в себе си за Бог.

И после защо се чудят
на чудесата,
извършвани
от Бог в тебе,
тези, които
никога от нищо
не са се отказали.

СРЕТЕНИЕ ГОСПОДНЕ

Превежда това, което е записано
в Светите Писания,
един от седемдесетте преводачи

от еврейски на гръцки е,
прилежно превежда,
но в текста открива грешка.
Как е възможно Девица
да роди Божия Син,
тъкмо да я поправи
и гласът не на друг,
а на Ангел Господен
го възпира да го направи.
“Писането е точно”.
Обявява гласът и му обещава
нещо много странно:
“Ти няма да умреш,
докато не видиш с очите си
изпълнението на тези думи.”
Крайт и началото
се засрещат в него.
неговият край,
Христовото начало.
Сред морето от слепи години
е улучил тъкмо тези,
в които ще се появи Месията.
В дългата галерия от тъмни векове
идването на светлината е предречено.
Старецът Симеон
се моли да не угасне
преди да се е явил
на земята Божия Син,
както е писано
в книга на пророк Исая.
Стиска зъби Симеон,
устисква до Рождество Христово,
до мига в който Светата Дева
пристъпва в Храма.
С очите си вижда старецът
Младенеца в ръцете ѝ,
с очите си, които Господ
не е затворил милостиво
заради този миг.
И подредил Симеон внимателно
думите си, които прокълбали
през всички векове.
“За падане и за ставане на мнозина
ще е Младенеца.” - Изрекъл,

съглеждайки тези напред,
които няма да го приемат.
“На самата теб меч
ще прониже душата” -
не спестил нищо на Богородица
от това, което я чака.
“Но всичко е изпълнено със смисъл, -
продължил старецът Симеон, -
за да се открият
мислите на много сърца”.
Най-сетне - открити сърца,
Ако не и всички.

ЦЪРКВАТА “СВЕТИ ЙОАН ПРЕДТЕЧА” В БРАЦИГОВО

Кубето ѝ е известно
по целия път на щъркелите.
Бяла роза сред
гюловите градини на Брацигово.
Лебедовата ѝ шия -
гмурната в лунното злато,
Бавно преминава флотилията
на облаците,
осветени отвътре.
Споделила е с толкова
много църкви -
в българско, в Италия,
Германия
майсторството на дюлгерите,
преселили се от Костурско.
Оглежда се унесено
в кладенеца на друго време.
Поп Сокол, поп Пейо
и поп Димитър благославят
трескаво с кръста -
да спасят душите от забрава,
докато небесата се продънват.
Свети Йоан Предтеча отгоре
кръщава с огъня
от Петлешковата клада.

ВЕЛИКДЕН

Всичките мъки
ще бъдат поети,
но човекът
ще бъде спасен.

Възкресенията
на мъртвите,
чудесата на
изцеленията
са зад гърба му,
дошъл е предреченият час
и всички ученици
са се разбягали.
В ужаса е сам
с доброволното страдание
и с майка си,
посветена
в скритите от света тайни.
Хилядите езици
на тълпата
въртят в устите
произнесената
току-що
от глашатая
нечестива
присъда.
Месията
достига кръста,
Месията
изпълнява своята мисия.
Ръцете му се разтварят
на кръста като
вратата на покаянието,
която най-сетне е достъпна
за хората,
вратата към вечния живот.
Разпнатия
е Възкръсналия.
Божественото
домостроене
е завършено.
Благославяйки
човешкия род,
Христос се възнеса.

На Елеонската планина
остава един
отпечатък в камъка
от лявото Му стъпало
като привет.

ПЪРВО ИЗДАНИЕ

ПЛОВДИВ

АПРИЛ 2017

Автор: Кристин Юркова

Художник: Кристин Юркова

Издател: “Мозайка 92 - А.Ю. - М.Ю.” Пловдив

Библиотека “Европейска култура”